

Fecske Csaba

Mintha fájna

„Hittem, hogy lesz idő, midőn megösmersz/
S helyet cserél bennünk a fájdalom”

(Vajda János: *Harminc év után*)

*te ne tudnád hogy múlik az idő
minden perc amely elkezdődik
óhatatlanul véget ér
eltelt annyi év nem reméltem hogy
egyszer még találkozunk és kislányosan
elpirulsz én meg kiszáradt torokkal
keresgélem a szavakat sebtiben cserélünk
harminc évet az egész olyan vajdajános
nem tudom mi az de mintha fájna*

Őszi kopogások

(in memoriam Rékasy Ildikó)

*berekfürdői utcában ismétlgeted
lépteidet hasztalan árnyas kis utca
ahol az eleje ott a vége mégse érsz
a végére soha közeledsz
távolodsz nem tudom közel se távol se
tenyérynyi falevelek hullanak eléd a gesztenyefákról
ősz van azóta is cipőd kopogásába
diókopogás vegyül gesztenyekopogás
talán Gyuri kopogtat ajtódon visszajött ahonnett
nem szokás visszatérni hogy felolvassa
a legszebb versét amit valaha írt neked*

*távolodó hangja mint madárszárny csattogása
egy téli erdőben szél lobogtatja kabátodat
mintha szárnyaidat próbálgatnád és
el is repültél hirtelen tétova mosollyal arcodon*

Nauszikáa álma

*Nem tudod, nem tudhatod,
én sem gondoltam volna, hogy rászánom magam:
elhajóztam Ithakába, viharos volt a tenger,
végighánytam az utat. Poszeidón, a galád
féltékenységből bosszút forralt ellenem,
de célját nem érte el, imbolyogva bár,
partra szálltam végül. Egy öreg pásztor
igazított el, hol találom a házatokat,
megálltam a szövőszék mellett,
és elmondtam Penelopének, amit ugye,
te sose mondanál. Megremegett kezében a szál,
megbántam nyomban igaz voltukban is
aljas szavaimat. Veritéktől lucskosan ébredtem,
és örültem, hogy csak álom volt az egész,
meghagyhattalak neki, hogy megmaradj nekem,
úgy, ahogy az övé nem voltál, és nem is leszel soha.*

Éjszakai vers

*nem mindig a kedved szerint
van a kedved ellenére
kaptál egy napot már megint
az időnek nincsen vége*

*ám elillan mint az illat
nehogy azt hidd téged illet
hol van már a tavalyi hó
ami nincs mindig az a jó*

*szeles hideg az éjszaka
nincsen csillag nem süt a hold
sötét van mindenki maga
birkózik a van és a volt*

*ez a tiéd ez a semmi
jöttél veszendőbe menni
élt a remény de most beint
ahol voltál ott vagy megint*

Nem tudom

*konspirációnk hűlt helyén
avar zörög a csönd olyan meggyötört
utólag mindegy már melyikünk volt
aki a másikban valamit összetört*

*a lángoló tűz szép lassan elaludt
mindig az történik meg aminek lehet
a szél tovaújja a hamut
valóban fáj vagy csak színleled*

*két ember szépre jóra alkalom
öröknek látszott mégis vége van
a lúdbörző vizet bámulom és nem tudom
miért is cipeltem ide magam*

Vers

*írom vers ahogy jön
és jön is valóban szégyenkezés nélkül
kiköpte a csönd a fogát
a lánynak aki írta csaptam a szelet akkoriban
nem volt viharos erejű szél csak szoknyalebbentő
de így is a szívéig lehetett látni
kiköpte a csönd a fogát
ezt a sort lám nem köpte ki elmém
megcsimpaszkodott valahogy
az emlékezet ködös horizontján
úgy tűnik örökre megmaradt nekem
nem úgy mint szép gazdája aki úgy eltűnt
mint Petőfi a ködben
de őt nem Bem apó várta
csak egy másik fiú*

Pütkösdi rózsa

*mint alvadt vérdarabok heverték
szanaszét a pütkösdi rózsa szirmai
ilyen hamar vége lett a ballagási virágnak
és a túlhajszolt nyárnak
sűrűn sorjázó levelek a szerelmes kiskatonától
tél tavasz nyár egyre fáradtabb mondatok
és jött az ősz leszereltem
mondhatnám leszereltem
férjével épp a tévét nézte
szerettem volna nem ott lenni ahol
ott voltam nagyon míg be nem csukódott
mögöttem az ajtó hogy a kopott lépcsőházban
pillanat alatt váljon füstté hús évem*